

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.401/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Győr-Moson-Sopron Vármegyei Rendőr- főkapitányság (9024 Győr, Szent Imre út 2-4.)
Az alperes képviselője:	dr. Tóth Orsolya kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.182/2024/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.770 (tizenháromezer-hétszázhetven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. február 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység¹ Rendőrkapitányságon a helység² Rendőrőrsön teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban. A felperes a perbeli időszakban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti működési körzetén kívül, járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki,

és egyéb szolgálati (például átkísérési, kézbesítési, covid ellenőrzési, objektumőri, továbbá közlekedési, betöréssel kapcsolatos akciókban részvételi) feladatokat, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült.

[2] A szolgálati panaszát, melyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért az illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte, az alperes vezetője a határozatszám¹ számú határozatával elutasította.

A kereset, a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 550.763 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71.§ (1) bekezdés a)-c) pontjait és a (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (5.K.701.208/2022.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 5.K.701.208/2022/10. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest késedelmi kamattal növelt 550.763 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdését és a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22., 26. pontjait felhívva bírálta el. Kifejtette, hogy az alperes mint munkáltató – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok végzésére, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga nem sérthette a felperes kinevezés szerinti beosztását. Ha a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgáltatásért díjazás jár. Az alperes által sem vitatottan a felperes a csatolt kimutatás szerinti mértékben látott el munkáltatói utasításra a beosztásához nem tartozó feladatokat. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, és rámutatott, hogy jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VII.39.247/2020/4.). Az alperes által nem vitatott feladatkimutatásból megállapította, hogy a felperes a beosztásához tartozó feladatok mellett járőri, járőrvezetői járőrparancsnoki feladatokat, átkísérési, kézbesítési, covid ellenőrzési, objektumőri, közlekedési, betöréssel kapcsolatos akciókban részvételi feladatokat is végzett, melyre tekintettel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján díjazás illeti meg. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes elvonására a KMB Szabályzat 21. pontja alapján került sor, valamint – a Kúria joggyakorlatára utalással (Kf.VII.45.156/2021/4.) – a különleges jogrendre való alperesi hivatkozást sem tartotta megalapozottnak. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg arra figyelemmel, hogy a perbeli időszakban a felperes körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak, különböző típusú többletfeladatot hajtott végre, ami számára nagyobb megterhelést jelentett és szélesebb szaktudást igényelt, a beosztása miatt az átkísérés számára kifejezetten tiltott volt; továbbá a megbízási díj mértéke a jelenlegi ár-értékviszonyok (infláció) alapján sem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, a megbízási díjra való jogosultság megszerzése mellett annak jogalapját is vitatva. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult; a tényállás tisztázása során

– tévesen – a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett többletfeladatként értékelte, és nem vette figyelembe, hogy a működési körzetén kívüli járőr jellegű szolgálati feladatok – a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre helyett – a felperes aznapra rendelt egyéb szolgálati feladatai voltak, amelyekért megbízási díj nem jár; az irányadó jogszabályok alkalmazásával téves következtetést vont le. A felperes munkaköri leírásában foglaltak szerint munkavégzésének helye az ő területe. Az elvégzett járőri feladatok nem tartoztak a KMB Szabályzat 25. pontjában felsorolt tiltott feladatok körébe, a 27. pont szerint pedig megengedett a körzetek közötti átjárás, a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó olyan közterületi alaptevékenység, amely nem minősül a kinevezéstől eltérő többletfeladatnak a megbízási díj kifizetését nem alapozza meg. Hangsúlyozta, hogy a körzeti megbízott a fokozott ellenőrzés és különleges jogrend alkalmazásával működési körzetéből eseti jelleggel elvonható, melyre a KMB Szabályzat 21. pontja is lehetőséget ad. A tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet elrendelésével jelentősen növekedett a rendőrség feladata, ezáltal a felperesre is többletfeladat hárult. A hivatásos szolgálati jogviszony a Hszt. preambulumaának alapelvi szinten történő rögzítése szerint is különleges közszolgálati jogviszony, a rendvédelmi szervek tagjaitól a társadalom és a szolgálat magas szintű erkölcsi felelősséget, elkötelezettséget, érték- és normakövetést vár el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság – az elvégzett többletfeladatok eseti jellegére (havi 4,7 alkalom) – a Hszt. 71. § (5) bekezdésében és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében foglaltakat megsértve okszerűtlenül állapította meg, hogy azok rendszeressége megalapozta a megbízási díj 75 %-os mértékben történő megállapítását. A Kúria Kfv.VII.37.732/2020/5. számú precedensképes ítéletére hivatkozással állította, hogy a felperes által ellátott járőrfeladatok nem jelentettek többletmunkát, többletterhet és nem jártak nagyobb felelősséggel sem, mert a felperes a járőri feladatokat alaptevékenységének részeként és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végezte.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a megbízási díjra való jogosultság ténybeli alapja a járőrszolgálat és a körzeti megbízotti munkakör havi és napi szinten történő párhuzamos, „vegyes” ellátása. A különleges jogrendre való hivatkozás téves és okszerűtlen, illetve a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítélete a jogkérdésben már állást foglalt, mely szerint a különleges jogrend időszakára is jogosult a megbízási díjra. Kiemelte, hogy a fellebbezés kizárólag anyagi jogi jogszabálysértést jelölt meg, így az ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálható; az összecszerűsítést vitató fellebbezési érvelés jogszabálysértést nem tartalmazott, az alperes a mérséklési igényét konkrét ténybeli érvekkel nem indokolta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglalt alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. E korlátokkal

kapcsolatban rögzítendő, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[11] Megállapította, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjában ésösszecszerűségében is vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel az irányadó jogszabályoknak, döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[12] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az 5.K.701.208/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 5.K.700.937/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult”.

[13] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben

megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem partalan, fellebbezésében a [10] bekezdésben foglaltakat szem előtt tartva külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a 5.K.700.182/2024/2. számú végzés szerint a rendelkezésére bocsátotta.

[14] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első és másodfokú eljárásban nem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[15] A megbízási díjösszege körében az alperes az elsőfokú bíróság tényállás tisztázási és értékelési-mérlegelési, valamint indokolási tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ez okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, 71. § (5) bekezdésére és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét; azt azonban az alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az

alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna.

[16] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján 25.000 forint perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét – az összecszerzési megjelölt perköltséggel szemben – a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, továbbá 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, mivel – arra történt hivatkozás hiányában – az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazását igénylő eltérésre indokot nem látott.

[18] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 44.061 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 15.

Fővárosi Ítéltábla
4.Kf.700.401/2024/4

8

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró